

IZSÓ ZITA

Végrendelet

*élek nélküli dobókocka lett a föld,
és én már nem tudom, melyik oldalán vagyok.
a semmi is csak lézeng a lábam alatt,
rég egybemosták az eggyel a hatost –*

*így lett a sorsból helyeslő mókuserék,
mert mindent a föld forgása szerint,
s a csillagok, csak mint a legyek,
zsongiák körül a sok döglött fehéregeret.*

*így éltem. így haltam.
futva, mozdulatlan*

*s miután kiszálltam a világból
(Kafka régen halott. Nem kell, hogy megálljon.)*

hamvaitamat dobják vízbe,

*mert az Istennel szemben,
csak azt az egyet remélem,*

bogy a nagy Dunában, mindegy, melyik híd alatt:

*néhány szálka a lelkemből
majd a halak torkán akad.*

Kötelek, keretek

*Téged nem elég megölni,
hogy kialakuljon rossz előérzeted.
mielőtt végre
kérdőjellé térdepel bited,
mindig a képedbe ordít egy pont:
kész, ennyi volt.
és miután arcodról a bánat leperreg,
felszabadul egy gondolatnyi terület,*

közhely a vastagbetűs bizalomnak.

*és amikor majd rájössz,
hogy múltadban csak a
bazugságok cserélnek folyton
helyet,
legyintesz,
mert a jövőd éppen csak annyi lesz,
amit ma még ezekből elbiszel.*

a pillantások infúziója.

*más vállán egy talpaltnyi
hely.*

megválaszolatlan

mondd, ez kettőnk között milyen legyen?

*szakadatlan, kitartó és konok, mint a kör:
de céltalan, mert mindig önmagába folyik vissza.*

*ami legyen bármilyen állandó is,
ha túl sokat pakolunk bele,
úgyis kidurran egyszer;*

*mint abogy
két ember
összecsomózott kezekkel
csak ráncigálja egymást.*

vagy legyen

*egyenes, ami mindig tart valahova,
még akkor is, ha végtelen,*

ezért nem érkezhetsz meg soha?

A végítélet barsonája